

Sygn. akt **XXV C 1258/18**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz		
Protokolant:	sekretarz sądowy Amanda Mioduszevska		

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **D. I.**

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

Sygn. akt XXV C 1258/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 października 2018 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą we W., wniósł przeciwko pozwanemu D. I., o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwot 118.361,01 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 27 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, kwoty 7.853,96 zł oraz kosztów sądowych, wraz z kosztami zastępstwa procesowego, wg. norm przepisanych (pozew, k. 5 akt).

Na dalszych etapach postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą we W. i pozwany D. I. (zamieszkały pod adresem: ul. (...), (...)-(...) G.) zawarli w dniu 2 września 2016 r. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 119.894 zł (umowa, k. 24 - 28 akt).

Powód, stwierdziwszy że pozwany nie wywiązuje się z warunków określonych w umowie, prowadzących do powstania zadłużenia, pismem z dnia 15 maja 2017 r. dokonał wypowiedzenia umowy i wezwał powoda do zapłaty całej wierzytelności banku, powstałej z tytułu zwartej umowy kredytu gotówkowego. Wypowiedzenie nadano w dniu 16 maja 2017 r., na adres ul. (...), (...)-(...) W.. Pozwany nie odebrał przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy pod wskazanym adresem i doszło do jej zwrotu (wypowiedzenie, k. 21 akt, potwierdzenie odbioru, k. 23 i 23v akt).

Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 4 września 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie ze stosunku prawnego jakim była umowa kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 119.894 zł, która jak powód wywodził miała zostać następnie wypowiedziana w piśmie z dnia 15 maja 2017 r. Powyższe okoliczności dotyczące zawarcia, jak i wykonywania umowy nie były kontestowane. Sąd przyjął je za prawdziwe, natomiast istotna z punktu widzenia niniejszej sprawy, pozostawała kwestia prawidłowości wypowiedzenia umowy kredytu oraz ubocznie kwestia wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej.

W wyciągu z ksiąg rachunkowych banku nr (...) z dnia 10 października 2017 r., umowie kredytu gotówkowego z dnia 2 września 2016 r., harmonogramie spłat kredytu oraz pełnomocnictwie do obciążania konta osobistego jako adres pozwanego klienta wskazano ul. (...), (...)-(...) G.. Również w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na wezwanie Sądu do wskazania prawidłowego adresu pozwanego, powód wskazał że prawidłowy adres strony pozwanej to ul. (...), (...)-(...) G..

Tymczasem wypowiedzenie umowy nadane zostało na adres: ul. (...), (...)-(...) W. i jak zostało ustalone, pozwany nie odebrał pod wskazanym adresem przesyłki. W ocenie Sądu, powyższa niczym nieuzasadniona rozbieżność adresów, prowadziła do wniosku że wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 15 maja 2017 r., nadane w dniu 16 maja 2017 r., nie mogło być skuteczne z uwagi na niewłaściwe doręczenie.

Tym samym nie doszło do skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu, a więc strony nadal łączy zawarta w dniu 2 września 2016 r. umowę kredytu gotówkowego nr (...).

Ponadto, nawet gdyby doszło do skutecznego doręczenia wypowiedzenia umowy, to istotną kwestią jest warunkowy charakter tegoż oświadczenia. W judykaturze wskazuje się, że zasadniczo warunek może być dodany do każdej czynności prawnej na zasadzie autonomii woli stron umowy, poza wyjątkami wynikającymi z ustawy bądź z właściwości czynności prawnej. Ze względu na ten ostatni powód, za niedopuszczalne uznaje się między innymi warunki w czynnościach prawnych jednostronnych kształtujących sytuację prawną innego podmiotu np.: powołanie się na wadę oświadczenia woli na podstawie art. 88 k.c., odstąpienie od umowy, czy wypowiedzenie umowy. Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa 143/17, Legalis nr 1657996, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 16/15, Legalis nr 1285021, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 812/13, Legalis nr 895289). Za niedopuszczalnością zastrzeżenia warunku w tej ostatniej kwestii stoi także doktryna (tak m.in. K. O. w komentarzu do art. 89 Kodeksu cywilnego wraz z powołanymi tam autorami).

Zdaniem Sądu, wprowadzony do oświadczenia o wypowiedzeniu warunek również stanowił o jego nieskuteczności. Z dalszej bowiem części oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wynika, że skutki wypowiedzenia ustaną („zostaną potraktowane jako zgoda

na uznanie wypowiedzenia umowy kredytu przez Bank za bezskuteczne i utrzymanie dotychczasowych warunków kredytowych”) pod warunkiem rozwiązującym w przypadku dokonania w terminie 30 dni (tj. do dnia upływu okresu wypowiedzenia) spłaty przeterminowanego kapitału, przeterminowanych odsetek, odsetek karnych i naliczonych kosztów wynikających z umowy kredytowej, w tym nowo naliczonych od momentu wypowiedzenia do momentu spłaty rat i odsetek. W konsekwencji należy uznać,

że wypowiedzenie umowy o kredyt gotówkowy nr (...) pismem z dnia 15 maja 2017 r. z zastrzeżeniem warunku, gdyby nawet dotarło do pozwanego, byłoby nieskuteczne.

Z uwagi, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, nie doszło do powstania wymagalności zadłużenia wynikającego z umowy. Tym samym umowa o kredyt nie została wypowiedziana i jest umową ważną i nadal wiążącą strony.

Nawet jednak gdyby pominąć powyższe kwestie, to zdaniem Sądu powód nie wykazał w sposób dostateczny kwoty dochodzonego roszczenia. Kwota żądania którego dochodzi powód, nie jest możliwa do weryfikacji ani na podstawie załączonego harmonogramu spłat ani historii spłat kredytu, zaś wydruk z ksiąg bankowych nie mający mocy dokumentu urzędowego, wymagał podjęcia dalszej inicjatywy dowodowej przez powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji

w przedmiotowej sprawie to powód winien jest udowodnić, że pozwany obowiązany jest mu zapłacić należność w wysokości 118.361,01 zł tytułem kapitału oraz kwotę 7.853,96 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony

są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (sygn. akt I CKU 45/96, Legalis nr 30454), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód winien zatem nie tylko udowodnić, kiedy i na jakich dokładnie warunkach zawarł z pozwanym umowę kredytu gotówkowego, ale też jakie były warunki i wysokość spłaty kredytu, jakich spłat dokonał pozwany i na poczet czego spłaty faktycznie dokonane zostały zaliczone (kapitału, odsetek, czy obu równomiernie). Zgodnie z załączoną historią spłat, pozwany dokonał następujących wpłat - 2.247,16 zł w dniu 31 października 2016 r., 741,22 zł w dniu 30 listopada 2016 r., 1.512,54 zł w dniu 20 grudnia 2016 r. i 0,46 zł w dniu 30 grudnia 2016 r. Jednocześnie, z harmonogramu spłat wynika w jakim stopniu poszczególne wpłaty mają być zaliczane przy przyjęciu wpłacenia przez pozwanego pełnej raty kapitałowo – odsetkowej. Zważywszy, że tylko pierwsza z wpłat z 31 października 2016 r. dokonana była w pełnej wysokości, tylko w tym zakresie możliwe było ustalenie że kwota kapitału pozostała do spłaty uległa obniżeniu o 315,53 zł. W pozostałym zakresie brak jest możliwości zweryfikowania w jakiej części wpłaty dokonane przez pozwanego, przeznaczone były na pokrycie kapitału a w jakim na pokrycie odsetek a w konsekwencji, w jaki sposób wyliczona została kwota 118.361,01 zł. Złożony do akt harmonogram i historia spłat nie pozwalają na ustalenie aktualnego zadłużenia pozwanego względem powoda.

Wobec powyższego, zgodnie z treścią sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 69 §1 prawa bankowego powództwo w całości oddalił.